

Людмила Андрійович

ЛА – Мій дідусь, батько мого тата, був досить багатою людиною у Конотопі. Як прийшли більшовики вони забрали всі його маєтки. Але дідусеві вдалося заховати гроші. І ті гроші то були золоті монети, в тому часі. Він їх закопав в саду. Як він почав хворіти, він закликав своїх дітей і сказав їм, що в саду, під грушею, є закопані монети золоті. Розкопайте, поділіться, бо настають погані часи. Ну і власне ці монети допомогли нам перейти багато легше голод. Бо в тому часі на Україні існували такі склепи, що називались торгівельні синдикати. І там можна було дістати муку, цукор але тільки за золото. І тато час від часу брав якусь монету золоту, їхав і привозив торбинку муки, торбинку цукру. І то нам допомогло вижити.

- *І де цей ТОРГСИН був?* -

ЛА – То був по містах був. То було по різних містах. Але в той спосіб більшовики, за то зерно, за то збіжжя, що забрали в селян, вони стягнули все золото з України. Або може, не все, але багато золотаз України. Бо то тільки можна було за золото купити.

О пухлі були, так, спухлі були. Але не смертельно спухлі, але так підпухлі були. Так, так. Але дідусь нас, вдійсності, врятував.

В дитинстві я дуже навчилася цінити хліб. І через це все своє життя я їла багато хліба. І все готова з'їсти кусень доброго хліба коли небудь. Так що хліб - то є частина нашої української душі.